

ΜΙΛΟΥΝ τὰ κόμματα ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς «Ε»

ΠΑΣΟΚ:

'Αλλαγή μέ τήν ἀπόφαση τοῦ Λαοῦ

Ὁ τρόπος μέ τὸν ὁποῖο λειτούργησε ἡ Προεδρική Δημοκρατία στή χώρα μας, κάτω ἀπὸ τὸν ἀσφυκτικό ἔλεγχο τῆς Ν. Δημοκρατίας στὰ τρία χρόνια πού πέρασαν, δὲν ἦταν παρὰ ἡ συνέχεια καὶ συνέπεια ἐκείνης τῆς «Δημοκρατίας» πού ἐπὶ 30 σχεδὸν χρόνια ἔχει ἐπιβάλει ἡ Δεξιὰ στὸ λαό μας. Καθοριστικό χαρακτηριστικό της, ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητο συστατικό εἶναι τὸ ξέκομμα τοῦ πολίτη ἀπὸ τὶς δομὲς καὶ τὰ κέντρα ἀπόφασης, ἡ διαμόρφωση, λήψη καὶ ἐκτέλεση τῶν ἀποφάσεων πού τὸν ἀφοροῦν, ὄχι μόνο χωρὶς τὴ συμμετοχή του, ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν ἐνημέρωσή του.

Ἡ περίοδος 1974 — 77 ἐφ' ὅσον τὴ δεῖ κανεῖς ἱστορικά μέσα στὰ πλαίσια τῆς κοινωνικοπολιτικῆς ἐξέλιξης τῆς χώρας μας στὰ τελευταῖα 40 χρόνια καὶ ἀπαλλαγμένα ἀπὸ κάθε κομματικό ὑποκειμενισμό — δὲν μπορούσε νὰ ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ συγκεκριμένη «μεταβατική φάση προσαρμογῆς» τοῦ τρόπου κατοχύρωσης τῶν οἰκονομικοστρατιωτικῶν στρατηγικῶν συμφερόντων τοῦ παγκόσμιου καπιταλισμοῦ στή χώρα μας, περνώντας ἀπὸ τὴ στυγνὴ στρατιωτικὴ δικτατορία, στὴν ἀπολυταρχικὰ ἐλεγχόμενη Κοινοβουλευτικὴ Δημοκρατία.

Κάτι πού ἔγινε δυνατὸ μέ τὴν κατάλληλα προετοιμασμένη ἐντύπωση μιᾶς «δελτιωμένης ἔκδοσης» τῆς ΕΡΕ ἔστω καὶ ἂν ἐκφραζόταν μέ τὰ ἴδια σχεδὸν ἄτομα καὶ μέ τὴν καλλιέργεια τοῦ μύθου τῆς «καλῆς» καὶ τῆς «κακῆς» δεξιᾶς. Ἡ «εὐρωπαϊκὴ» ἐμφάνιση τοῦ Κ. Καραμανλὴ σὲ συνδυασμὸ μέ τὸ κλίμα κινδυνολογίας πού δημιουργήθηκε, ἔδωσε μιὰ μεγάλη πλειοψηφία στὴ Δεξιὰ. Ὁ ἐκλογικὸς νόμος τῆς κυβερνήσεως «Ἐθνικῆς Ἐνότητος» τῆς ἔδωσε μιὰ συντριπτικὴ πλειοψηφία ἐδρῶν στὴ Βουλὴ.

Ἡ Ν. Δημοκρατία ὅμως δὲν μπορούσε, ἀκόμη καὶ ἂν ἔστω πρὸς στιγμὴ θέλησε, νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὸν προκαθορισμένο, κοινωνικά, νομοτελικό ρόλο της. Γνήσιος φορέας καὶ ἐκφραστής τῶν ταξικῶν συμφερόντων τοῦ ντόπιου καὶ ξένου μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου, δὲν μπορούσε παρὰ νὰ ἐργασθεῖ γιὰ τὴ μακροπρόθεσμη ἐξασφάλιση τοῦ κοινωνικοοικονομικοῦ συστήματος στή χώρα μας, ἐνάντια στὰ πραγματικά συμφέροντα τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ. Γιὰ τὴν κατοχύρωση τῆς ἐξάρτησης τῆς

**Τοῦ ΑΚΗ
ΤΣΟΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
Μέλους τοῦ Ε. Γραφείου τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ.**

πατρίδας μας ἀπὸ ξένα κέντρα ἀπόφασης, γιὰ τὴν ἔνταξή μας στὴν ΕΟΚ, γιὰ τὴν πλήρη καὶ ὀριστικὴ ἐπιστροφή μας στὸ ΝΑΤΟ, γιὰ τὴν προώθηση λύσεων συμβιβασμοῦ καὶ ὑποχωρήσεων στὴν Κύπρο καὶ στὸ Αἴγαῖο. Μέ δυὸ λόγια ἡ Ν.Δ. ἐνάντια στοὺς πόθους τοῦ λαοῦ νὰ ἐπιτύχει ἐπιτέλους τὴν Ἐθνικὴ Ἀνεξαρτησία, νὰ πραγματώσει τὴ Λαϊκὴ Κυριαρχία καὶ νὰ προωθήσει τὴν ἐπίλυση τῶν κοινωνικοοικονομικῶν του διεκδικήσεων τοῦ πρόσφερε ἐξωτερικὰ τὴν πολιτικὴ τῆς ἐξάρτησης καὶ τῆς ὑποτέλειας καὶ ἐσωτερικὰ τὸν ἀπολυταρχικὸ ἔλεγχο, τὴν ἀντεργατικὴ καὶ ἀντιλαϊκὴ πολιτικὴ της. Μέ ἐπιχείρημα τὴν τόσο γνωστὴ κλασικὴ πλέον λιτότητα τῆς δεξιᾶς ἀπέναντι στὸν Ἕλληνα ἐργαζόμενο, πού αἰτιολογήθηκε τὸ 1960 ἀπὸ τὸν σημερινὸ πρωθυπουργό σάν Ἐθνικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν ἐξεύρεση πόρων μέ στόχο τὴν ἐκβιομηχάνιση τῆς χώρας. Σήμερα αἰτιολογεῖ

Μιλούν τὰ κόμματα

ΣΥΝΧΕΙΛΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΕΛ. 1
ται από τον ίδιο πρωθυπουργό με την κάλυψη των άμυντικών δαπανών, ενώ ταυτόχρονα δεν θίγονται τα ύψηλά κέρδη των ξένων και ντόπιων μονοπωλίων στη χώρα μας. Έτσι ο ελληνικός λαός απέκτησε και από αυτή την περίοδο διακυβέρνησης της Τύχης του από τη Δεξιά, την όδυνήρη έμπειρία ότι όχι μόνο δεν λύθηκαν τα έθνικά και κοινωνικοοικονομικά του προβλήματα παρά όδηγήθηκαν σε νέα αδιέξοδα.

ΝΕΑ ΤΑΚΤΙΚΗ

Παράλληλα άρχισε να μεθοδεύεται και η νέα τακτική του άμεσικαίου ιμπεριαλισμού και του ντόπιου κατεστημένου για τη διακρίνιση της εξάρτησης της χώρας μας και την κυριαρχία των πολυεθνικών μονοπωλίων. Σάν μέσο χρησιμοποείται η τεχνητή πώληση προς τα δεξιά με την προώθηση άσθενους ακροδεξιού σχήματος, ώστε να δοθεί η εντύπωση της απαλλαγής της Ν.Δ. από τις «δεσμεύσεις του παρελθόντος» και να επεκταίνει τον χώρο της πολιτικής της κάλυψης προς το Κέντρο, παίρνοντας τη μορφή ενός κεντροδεξιού πολιτικού σχηματισμού. Για την προώθηση όμως αυτής της τακτικής άναγκαία και ίκανή συνθήκη είναι η «άνανέωση» της λαϊκής έντολης. Έτσι ο κ. Καραμανλής ζήτησε προχθές στη Θεσσαλονίκη «έν λευκώ» την εξουσιοδότηση του ελληνικού λαού, υποστηρίζοντας ότι είναι ο μόνος έγγυος της «εθνικής πολιτικής» και υποσχόμενος ότι συνεχίζοντας τη μέχρι σήμερα πολιτική του θα οδηγήσει το λαό μας σε «λαμπρό μέλλον». Καμιά όμως συγκεκριμένη απάντηση στά καυτά έρωτήματα που κατέχουν κάθε Έλληνα. Τι θα γίνει για να σταματήσει η συνεχής πώση του βιοτικού του επιπέδου; Ποιά είναι τα όφελι και ποιά τα μειονεκτήματα από την ένταξη στην ΕΟΚ; Τι θα γίνει στην Κύπρο; Στο Αιγαίο; Ποιά η θέση του στο ΝΑΤΟ;

Ο Λαός όμως γνωρίζει ή όχι ότι δεν θα του δώσει καμιά απάντηση ο κ. Καραμανλής. Μετά και από την τελευταία απόκλιση της πολιτικής του προσλαμβάνει ολοένα και περισσότερο έπιτακτικό χαρακτήρα και γίνεται βαθιά συνείδηση στο ΛΑΟ ΜΑΣ ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ. Στην ουσία του εκφράζει την άναγκασιότητα μετατροπής των κοινωνικών σχέσεων που με τη σημερινή τους μορφή οδηγούν στην καταπίεση και εκμετάλλευση κοινωνικών στρωμάτων και τάξεων. Το αίτημα της αλλαγής είναι όμως και άρρηκτα δεμένο στη συνείδηση του Λαού μας με τη σημερινή πολιτική και κοινωνική ελληνική πραγματικότητα. Γι' αυτό απαιτεί από εκείνους τους πολιτικούς φορείς που θέλουν να εκφράσουν αυτό το αίτημα των λαϊκών δυνάμεων να δώσουν συγκεκριμένη διέξοδο στα προβλήματα τους, να παρουσιάσουν τεκμηριωμένα σε συγκροτημένο πρόγραμμα τον τρόπο αντιμετώπισης τους και να τους εξασφαλίσουν όλες εκείνες τις άναγκαίες προϋποθέσεις που θα του άνοιχουν το δρόμο για την υλοποίηση αυτής της ιστορικής διαδικασίας.

Κάτω από αυτές τις αντικειμενικές συνθήκες οι έκλογές της 20ής Νοεμβρίου δεν βάζουν άπλως θέμα διαδοχής του Καραμανλή ή αντικατάστασης του ενός από το άλλο κόμμα στο ρόλο της άμεσικής αντιπολίτευσης. Οι έκλογές του '77 αποτελούν το ουσιαστικό θέμα στη διαμόρφωση της πολιτικής δομής στη μεταχουντική Ελλάδα, δίνουν νέα διάσταση στο αίτημα της αλλαγής και το προσδιορίζουν σαν καθοριστικό παράγοντα της πολιτικής ζωής του τόπου.

Η ΑΛΛΑΓΗ

Στο αίτημα της αλλαγής που θέλει ο λαός άναφέρονται πολλοί σήματα. Ίδιαίτερα τώρα στις έκλογές, που όλα τα κόμματα θέλουν να δείξουν τον καλύτερο έαυτό τους, υποστηρίζουν πολλά ότι διαθέτουν «έκλειδι», που θ' άνοιξει στο όνομα του λαού την πόρτα για την αλλαγή.

Ο λαός όμως, όσο και αν έχει συνειδητοποιήσει την άνάγκη της ριζικής αλλαγής, σπριζόμενος στις μέχρι σήμερα σκληρές έμπειρίες του μέσα από δύο δικτατορίες, είναι έμφυλο πόλεμο και το 'Ισχυρό προαίκιομα του παλατιού στα τελευταία 40 χρόνια έχει γίνει προσεκτικός στη νέα του προσπάθεια για αλλαγή. Γνωρίζει ότι για την αλλαγή θα ύπάρξει μία σταθερά, έξελικτική και άνοδική πορεία, μόνο έφ' όσον έχει δημιουργηθεί και η κατάλληλος

πολιτικός φορέας, που μέσα από την άμεση ταύτισή του με το λαό, τα προβλήματα και τους πόθους του θα αποκτήσει εκείνη τη δύναμη, τη σταθερότητα και την ώριμότητα που είναι άναγκαίες για να λειτουργήσει σαν ο ίκανός μοχλός πάνω στον οποίο θα στηριχθεί η πλειοψηφία του λαού για ν' αλλάξει την τύχη του.

Για το λόγο αυτό ο λαός παρατηρεί προσεκτικά στα τρία χρόνια που πέρασαν τη ζωή των κομμάτων και τον τρόπο συμπεριφοράς τους, μελετά τη στρατηγική, την τακτική και την προοπτική που παρουσιάζουν και έξετάζει τις αντικειμενικές δυνατότητες που έχουν να υλοποιηθούν αυτά που έπαγγέλλονται.

Δυσπιστεί όμως ο λαός όταν άκούει ότι η αλλαγή μπορεί να προέλθει από τον πολιτικό φορέα που αυτόσποκαλείται εκφραστής του χώρου του Κέντρου. Από το γεγονός ότι οι αντίστοιχοι πολιτικοί χώροι στην Εύρώπη — τις συνθήκες των οποίων όρισμένοι θέλουν να μας πείσουν να τις αντιγράψουμε — π.χ. στην 'Ιταλία, στη Γαλλία, έχουν περιοριστεί σ' ένα άσήμαντο πολιτικό ρόλο στα πλαίσια της κυριαρχής αντίθεσης Δεξιάς — 'Αριστεράς. Από την διαπίστωση ότι παρ' όλη την προσπάθεια ενός τμήματός του να παρουσιάσει έστω μία έπιφανειακή σοσιαλδημοκρατική έμφάνιση — παρ' όλη τη φιλελεύθερη και συντηρητική βασικά νοστορπία της πλειοψηφίας του — δεν κατόρθωσε στα τρία χρόνια που πέρασαν να έχει σχεδόν καμιά ουσιαστική πρόσβαση στους μαζικούς χώρους του λαού, στο συνδικαλισμό, στη νεολαία, στους άγροτικούς κύλους. Από τις αντιφάσεις των πολιτικών του θέσεων, όπως ΝΑΙ στην ΕΟΚ, όχι στο ΝΑΤΟ, — πώς μπορεί να δεχεται κανείς τη βάση και να άρνείται το έποικοδόμημα του ίδιου κοινωνικοοικονομικού συστήματος; Από την άρνηση της ήγεςίας αυτού του κόμματος να καθορίσει με σαφήνεια τη μετεκλογική του στάση άπέναντι στη Δεξιά, 'Απογοητεύεται έτσι ο λαός διαπιστώνοντας ότι η συμπεριφορά αυτή εκφράζει στην ουσία τη νοστορπία του «έλευπουμε και κάνουμε». Διότι ίσως να είναι χρήσιμη για την ψηφοθηρική έπιρροή των «άναποφάσιτων» άκόμη στις έκλογές, δεν αποτελεί όμως καμιά έγγυηση για τις δυνατότητες ενός φορέα να σπρώξει στην πλάτη του τον βαρύ άγωνα της αλλαγής.

Ο χώρος της παραδοσιακής 'Αριστεράς, κατακερματισμένος σε διάφορα σχήματα, βρίσκει αντικειμενικά μεγάλη δυσκολία να πείσει το λαό, ότι είναι σε θέση να του προσφέρει μία συγκεκριμένη προοπτική αλλαγής. Είτε διότι είναι τμήμα του, διαπραίντας τις παλιές δογματικές αντιλήψεις και νοστορπία, έστω και αν άπηρεάζει ένα τμήμα της εργατικής τάξης, περιορίζεται με την πολιτική που ακολουθεί σ' όνομα ενός άναπτακτου διεθισμού και με την έπερασμένη φρασολογία του σε άπλο άγωνα αντιδεξιάς ζύμωσης. Είτε διότι ένα τμήμα του προχωράει σε μία έλκαιορική και άνομοιστική συμπεριφορά με άμύδεις διαμαρτυρίας που προέρχονται από άλλους πολιτικούς χώρους, προβάλλει κύρια το πρόβλημα της δικής τους ένδοξης στον άγωνα για την πολιτική τους επιβίωση, σαν το πρόβλημα του λαού, άγνωφώντας τελείως ότι ο λαός θέλει να δει ποιά είναι η προσφορά τους στην κυριαρχή αντίθεσή του με τη Δεξιά.

Η ΣΩΣΤΗ ΘΕΣΗ

Κάτω από τις συνθήκες αυτές ένα σημαντικό κομμάτι του εργαζόμενου λαού ταυτίσθηκε με το ΠΑΣΟΚ. Συγκινήθηκε από την πρώτη μέρα της δημιουργίας του τόσο από τους στόχους του 'Εθνική 'Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία, Κοινωνική 'Απελευθέρωση και Δημοκρατικές Διαδικασίες, όσο και από την προσωπικότητα του Προέδρου του 'Ανδρέα Παπανδρέου. Μελέτησε τη στρατηγική του την οποία το ΠΑΣΟΚ από την άρχή παρουσίασε στο λαό, μελώντας του τη γλώσσα της σκληρής άλήθειας και της αντικειμενικής πραγματικότητας. Έκανε από την άρχή έκκαθάρα, ότι για να περάσει ο λαός στην έλευσία και να πραγματοποιήσει την κοινωνική αλλαγή, ο δρόμος θα είναι σκληρός και άπίθανος.

Έπίσης τόνισε και τονίζει καθημερινά — σε αντίθεση με άλλους — ότι μόνο στο βα-

θμό που ο λαός θα συνειδητοποιήσει τον άγωνα και θα συμμετάσχει ένεργά σε όλες του τις φάσεις είναι δυνατός να έπιτευχθεί ο στόχος της αλλαγής.

Τό ΠΑΣΟΚ σαν συνειδητός εκφραστής μιας νέας πορείας για τον λαό δεν έθεσε μόνο στή σωστή του διάσταση το αίτημα της αλλαγής. Παράλληλα εργάσθηκε σκληρά, ύπεύθυνα και συλλογικά στα τρία χρόνια που πέρασαν για να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις της αλλαγής.

Μέ σταθερά και ύπεύθυνα θέματα όλοκλήρωσε μέσα από γνήσια δημοκρατικές διαδικασίες τόσο σε έπίπεδο Κάθε Νομού της 'Ελλάδας με τις Μορχιακές του Συνελεύσεις, όσο και σε Πανελλήνιο Έπίπεδο με τη συμμετοχή περίπου 1.000 έλεγμένων αντιπροσώπων στην Πανελλήνια Συνδιάσκεψη του όπου εξέλεγή και η Κ.Ε. την όργανωτική δομή του ΠΑΣΟΚ. Η όργανωση του ΠΑΣΟΚ με τη δημοκρατική λειτουργία της και τη μαζικότητα της άποτελεί την καθοριστική έγγυηση για την άμεση έπαφή και τη συμμετοχή του Λαού στον καθορισμό του προγράμματος, των θέσεων και της στρατηγικής του.

Παρέδωσε στο λαό τις «Γενικές κατευθυντήριες άρχές της κυβερνητικής πολιτικής του» παίρνοντας ύπεύθυνα και συγκεκριμένη θέση σε όλα τα προβλήματα που συνδέονται με την 'Εθνική 'Ανεξαρτησία, την οικονομική δημοκρατία, τη λαϊκή κυριαρχία και την ίσοπολιτεία, την ποιότητα της ζωής. Παράλληλα, όμως τόνισε ότι οι θέσεις αυτές είναι μόνο ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα σημειρώνοντας, σπριζώντας στη σημερινή πολιτική συγκυρία, άνοίγοντας όμως το δρόμο για το αύριο της όλοκλήρωσης της ριζικής αλλαγής.

Τό ΠΑΣΟΚ άπέδειξε στην τριχρονη ιστορία του συνέπεια, συνέχεια και άποτελεσματικότητα σε όλους τους τομείς. Στο συνδικαλισμό, στη νεολαία, στο σωματισμό, στην αυτοδιοίκηση και στη Βουλή άγωνίστηκε μαζί με το λαό για τα προβλήματά του. Δεμένο με την καθημερινή πραγματικότητα της ζωής προσανατόλισε και ένοποίησε τον λαό μέσα από την κοινή έξεύωση πραγματώσιμων λύσεων στα συγκεκριμένα του προβλήματα. Ποτέ όμως το ΠΑΣΟΚ δεν μονοπόλησε το έργο της αλλαγής. Είχε σαν πάντα τακτική τη συνεργασία των δημοκρατικών δυνάμεων. Τακτική που δεν καθορίζεται από μικροκομματικά συμφέροντα αλλά από τους ίδιους τους στόχους του λαϊκού κινήματος. Ο αντικειμενικός παρατηρητής μπορεί εύκολα να διαπιστώσει ότι καμιά εύθελπη δεν φέρει το ΠΑΣΟΚ για το ότι η πρόταση του Προέδρου του για δημοκρατική συνεργασία τον Νοέμβριο του '76 δεν άφαισε άναπαύση από τα άλλα κόμματα. Τότε αυτή αυτής είχαν προτείνει συγχωνεύσεις, συμμαχίες και άπροσδιόριστους βολές άνάτηρας, κάποτε στο όνομα του λαού.

Ο ΛΑΟΣ ΘΑ ΚΡΙΝΕΙ

Στις έκλογές αυτές θα περάσει όλα στην κρίση του λαού. Αυτός θα κρίνει, τόσο τις πραγματικές δυνατότητες προσφοράς του κάθε κόμματος στην πορεία για την αλλαγή, όσο τους στόχους και την τακτική που πρέπει να ακολουθήσει. Η έκφραση αυτής της θέλησης του θα προσδιορίσει και το περιεχόμενο και το πρόγραμμα μιας έδεχόμενης μετεκλογικής συνεργασίας των δημοκρατικών δυνάμεων όπως την πρότεινε πρόσφατα ο Πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ. Τότε θα γίνει φανερό τι πιστεύει ο κάθνας και τι σε τελική ανάλυση εκπροσωπεί.

Τό ΠΑΣΟΚ κάτω από τις δοσμένες ιστορικές συνθήκες έχει συνειδητοποιήσει πλήρως τις ευθύνες που άπορρέουν από το γεγονός ότι ο λαός έχει ένοποθετήσει σ' αυτό τις άλτιδες του. Διότι εκ των πραγμάτων άποτελεί την κύρια δύναμη για τη δημιουργία έλεύων των προϋποθέσεων που θα προωθήσουν με γνήσια πολιτική έκφραση και πάνα στη σωστή κοινωνική βάση τη διαδικασία της αλλαγής. Έτσι έχει την πεποίθηση ότι το έθιμο έπ' όσον θα σημαίνει την ήττα της Δεξιάς, θ' άνοιξει το δρόμο για την αλλαγή θα άπιδώσει συγκεκριμένο περιεχόμενο στην ένδοξη των δημοκρατικών δυνάμεων.

ΑΥΡΙΟ: "Άρθρο του ΚΚΕ